

MICHAL ISTENÍK

Lenka Suchá

Michal Isteník: Ve třiceti se ze mě stal starej, unavenej a lenivej hypochondr

Michal Isteník není klasickým prototypem hvězdy ani hercem, který by se za každou cenu dral do popředí. Typická je pro něj hlavně trpělivá mravenčí práce, za níž v posledních sezónách sklízí oprávněná uznání. Jeho „anticesta“ za slávou tak vypadá spíš až pohádkově. Jmenovat by se mohla třeba Jak kluk z Nového Strašecí u Rakovníka k Cenám Alfréda Radoka a Thálie přišel.

Čím jste chtěl být jako kluk?

Lecčím. Třeba archeologem. Chtěl jsem mít svůj vlastní Jurský park. Nedivte se, když mou osobnost formovaly filmy osmdesátých a devadesátých let. Takže zaměstnání podle Stalloneho, van Damma či Schwarzeneggera bylo na výběr přešřel. Ale ze všeho nejvíc mě lákal fotbal, protože pocházím z fotbalové rodiny. Můj táta byl fotbalista, brácha taky. Takže šlo o takové přirozené a organické pokračování rodinné tradice. V mém rodném Novém Strašecí, což je malé městečko u Rakovníka, jsem hrával fotbal úplně odmalička. Pravda, s malými přestávkami, kdy jsem to zkoušel s hokejem, basketbalem nebo tenisem. Ale nic mi výrazně nešlo a k balonu jsem se vždy vrátil. A nakonec jsem opustil strašecký fotbal a po stopách taťky i bratra přestoupil do SK Kladno, kde jsem kopal až do dorostu první ligu.

Na jakém postu jste hrával?

V útoku, protože jsem byl strašně rychle, měl jsem nízko těžiště, byl jsem malej a urostlej. Což mi zůstalo, ačkoli slovo urostlý by se teď dalo nahradit i jadrnějším adjektivem. Po příchodu do dorostu jsem se pomalu začal přesouvat dozadu, až jsem nakonec hrával pravého nebo levého beka. V Kladně pak dokonce i stopera. Což byl post, na kterém jsem vlastně skončil. Byl jsem tehdy kapitánem ligového do-

S Jiřím Resslererem jako První žoldněř v *Těžké Barboře*, rok 2014, režie Stanislav Slovák

S Evelínou Kachlířovou jako recepční Dante v *Měsíčním kameni*, rok 2011, režie Stanislav Slovák

rostu SK Kladno, zranil jsem se a musel fotbalu natrvalo nechat. Ale nemyslím si, že by český fotbal zažil nějakou ztrátu. Nikdy bych asi na nějakou vrcholovou úroveň nedosáhl...

Co vám potom v životě zaplnilo místo po fotbale?

Překvapivě divadlo. Hrál jsem ho, ještě když jsem kopal za Kladno, ale vždycky to byla jen taková odbočka. Zbožňoval jsem sice divadlo od první chvíle, kdy jsem vkročil do dramatického kroužku při Gymnáziu J. A. Komenského, a ačkoliv jsem okamžitě věděl, že mě bude provázet celý život, nikdy mě nenapadlo, že by jej mohlo zaplnit docela. Nebo že bych se mu snad mohl jednou věnovat profesionálně! Až do chvíle, kdy jsem fotbalu nechal. Pak už nebylo nic jiného než festivaly, zkoušky, divadla a podobně. A samozřejmě jsem jako správný rozervaný mladý umělec psal také básně a povídky. Byl to hrozný škvár, dneska se sám sobě směju. Ale je pravda, že ta posedlost divadlem mě od doby, co jsem k němu prvně přičichnul, už nikdy neopustila.

Sportujete ještě?

Dřív jsem chodíval běhat, ale teď už jsem nebyl asi rok. Od doby, co se nám narodil náš syn Matěj, už není čas. Když mám volno, jdu zpravidla rychle domů za ním. Donedávna jsem ještě hrával exhibiční zápasy za Menšíkovu jedenáctku, ale teď po zranění nohy to asi zase nějaký měsíc nepůjde. Ale když mi vyjde chvilka, rád se na ně aspoň zajedu kdykoliv podívat a zafandit.

Existuje něco, z čeho díky sportu čerpáte dál v životě?

Umím dřít. To mám z fotbalu, kde byly náročné zimní i letní přípravy. Umím zabrat a vydržím dlouho. Ale jestli mi

fotbal něco opravdu dal, tak to – a teď se všichni kolegové pobaví – že vnímám hru jako kolektivní záležitost. To je pro divadlo, myslím, výborná věc.

Měli jste v rodině nějaké herecké předky?

Jsem jediný, kdo dělá divadlo profesionálně, ale oba moji dědečkové i babička nadšeně ochotničili v jižních Čechách a na Vysočině.

Po gymnáziu jste se tedy hlásil hned na hereckou školu?

Ano, zkusil jsem pražskou DAMU. Tam mě ale nevzali, takže se mi zhroutil svět. Jenže já chtěl za každou cenu k divadlu! Měl jsem v plánu nastoupit jako technik do Divadla ABC, ale maminka mě přesvědčila, abych šel ještě studovat. Stihl jsem proto dva semestry historie a geografie na Pedagogické fakultě Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem.

To vás bavilo?

Vlastně ano. Historie asi víc, měl jsem k ní už od gymnázia velmi vřelý vztah. Geografie je hlavně zpočátku hodně matematická disciplína, a to mi není vlastní. Já skončil trojčlenkou a i její využití jsem jen tak markýroval. Ale třeba planetární geografie byl geniální předmět, kam jsem chodil vysloveně s nadšením.

A pak po roce jste znovu zkusil DAMU?

Ano, jenže ani napodruhé mě nevzali a já to vzdal. Měl jsem podanou přihlášku i do Brna na JAMU, ale už jsem to příliš neřešil a začal se smířovat s tím, že ze mě herec asi nikdy nebude. Myslím si, že právě to rozhodlo. Přijímací řízení jsem bral sice vážně, ale zároveň jsem tomu už nějak

Jako Otto Ulrichs v *Mefistovi*, rok 2013, režie Petr Kracik

nevěřil, bylo mi to vlastně jedno, uvolnil jsem se – a zřejmě díky tomuto přístupu to vyšlo. Ten den, kdy jsem zjistil, že jsem přijat, byl asi do té doby nejšťastnějším v mém životě!
Znal jste do té doby Brno?

Je to možná zvláštní, ale já jsem před přijímačkami v Brně byl jen jednou a nijak intenzivně jsem ho nevnímal. Když jsem sem ale přijížděl poprvé coby student JAMU a otevřel se přede mnou výhled na škaredý Lískovec, okamžitě si mě Brno získalo! Byla to zvláštní láska na první pohled a já hned po zápisu věděl, že tady už zůstanu napořád.

Jací pedagogové vás na JAMU učili?

Nejdřív jsem byl v ateliéru Oxany Meleshkiny-Smilkové. Po druhém ročníku jsme se spolu ale trochu neshodli, takže jsem ještě se spolužáky Jardou Matějkou a Anežkou Kubátovou školu na rok přerušili. Chtěl jsem dokonce všechno nechat a vrátit se zpátky do Nového Strašecí. Nakonec ale zafungovala náhoda, když si nás František Derfler i s Jardou obsadil ve svém Divadle U stolu do *Tragické historie o doktoru Faustovi*. U stolu jsem si potom zahrál ještě v dalších inscenacích: *Život je sen*, *Tajbele a její démon* nebo v *Macbethovi*. Nakonec jsem po roce nastoupil znovu na JAMU do třetího ročníku, tentokrát k Aleši Bergmanovi a pod ním už jsem školu spokojeně dostudoval.

Měli jste hodně divoká studentská léta?

Jasně, užíval jsem si bohémského života se vším všudy. Dokud ještě byla na kolejích hospoda, tak nebyl snad jediný večírek, kdy bychom ji nezavírali. A ráno se pak šlo

vesele na akrobacii. Poznávali jsme život a život v Brně, což nejsou totožné věci. Chodili jsme všude možné a všude možné se také probouzeli... Dnes s odstupem pár let vím, že už bych to nechtěl vrátit.

Kdo byli vašimi spolužáky?

Tím, že jsem vlastně studoval ve dvou ročnících, měl jsem spolužáků hodně, ale nejvíc jsem si rozuměl s Jardou Matějkou, s kterým jsme také potom společně nastoupili do angažmá v Městském divadle Brno. Ale byli jsme také velcí kamarádi s Lukášem Melníkem, který je teď v Ostravě, nebo Ondrou Šťastným, který je u policie v Ústí nad Labem. Na spolužáky vzpomínám rád, hodně jich u divadla zůstalo, takže se ještě občas setkáváme. Ale nejsem srazový typ. Nebyl jsem ani na jednom od základky, od gymplu ani od JAMU. Ani nevím, jestli nějaký byl. Když se lidi mají potkat, potkají se.

Po škole jste toužil po divadelním angažmá?

Ne, myslel jsem si, že zůstanu na volné noze, najdu si práci a hraní s Buranteatrem bude jen takový můj koníček pro radost. Pak ale přišlo hostování v HaDivadle a rýsovalo se tam i angažmá. Posléze přišla nabídka i k Bezručům do Ostravy od Martina Františáka a nakonec od režisérky Hany Burešové, která mě chtěla obsadit do *Tří mušketýrů* jako d'Artagnana. Podmínkou byl ale nástup do angažmá v Městském divadle Brno. Řekl jsem si, že s mou postavou a mým vzhledem by se mi už příležitost hrát d'Artagnana nikdy nenaskytla, tak jsem odmítl HaDivadlo i Bezruče a šel do toho. Uvažoval jsem, že budu v divadle rok a pak se uvidí.

A přitom už jste v Městském divadle Brno sedmou sezónou...

A spokojených sedm sezón. Takže musím říct, že toho kroku nelituji.

Připomeňme tedy některé vaše velké role od roku 2008. Jak s odstupem vzpomínáte třeba hned na svého úvodního d'Artagnana v rytmu hitů Beatles?

Ze začátku jsem si s touto rolí moc nevěděl rady a byl z ní nešťastný. Strašně jsem chtěl a byl možná až přehnaně zarputilý. Byla to strašná dřina a já to nechtěl Haně pokazit. A já taky moc dobře nevěděl, co si můžu na jevišti ke komu dovolit apod. Víte, byla to první role po nástupu na celý úvazek do MdB. To je proti malému rodinnému Buranteatru velký skok. Kamarádovi Jirkovi Hájkovi jsem tehdy psal hysterické esemesky, že to prostě hrát nebudu. Nakonec se to ale zlomilo, konec zkoušení už byl nádherný a já hrál d'Artagnana moc rád. Při derniéře se u mě překvapivě dostavila i velká nostalgie. O přestávce jsem si na jedinou uvědomil, že se mi bude po *Mušketýrech* fakt stýskat. A když jsem potom běžel na děkovačku, byl jsem dojatej.

Podobně jste se potom szil i s další hlavní postavou – malířem Alfonsem Muchou v ojedinelém scénickém tvaru *Muchova epopej* v režii Šimona Cabana. Tato inscenace se ale bohužel dost minula s diváckým ohlaselem...

Minula a mě to moc mrzelo. Myslím, že jedním z důvodů bylo i to, že *Epopej* nabízela zcela jiný divadelní prožitek, než na jaké bylo publikum Hudební scény zvyklé. Ale odehrálo se čtrnáct krásných repríz a já si každou z nich moc užil. Setkání s Šimonem Cabanem bylo nakonec taky osudové.

Jaké další role byly z vašeho pohledu zásadní?

Nerad bych na nějakou zapomněl. Bylo jich moc, které mě bavily a na kterých jsem se moc naučil. Ale určitě Andrej Prozorov ze *Tří sester*, Dante v *Měsíčním kameni*, První žoldněř v *Těžké Barboře*, Lancelot Gobbo v *Benátském kupci*. Bylo jich opravdu hodně a nechci jednu upřednostňovat před druhou. Ale samozřejmě zcela fatální bylo setkání s Hanou Burešovou.

Ano, u Hany Burešové se objevujete snad v každé její brněnské inscenaci. Dá se říct, že se stala jakousi vaší dvorní režisérkou?

Bylo by to krásné! S Hankou pracuji pokaždé moc rád a vážím si jí. Jako režisérky a troufám si říct, že i jako kamarádky. Vlastně je to taková moje druhá maminka. S Hankou to byla láska na první pohled, všechno si navzájem tak neuvěřitelně sedlo! Naše spolupráce má kontinuální vývoj. Od d'Artagnana ve *Třech mušketýrech*, přes Šprýmaře v *Síle zvyku* a Blázna v *Mojžíšovi* až k Ludvíku Grůbelovi ve *Všemocném panu Krottovi*. Jsem si jistý, že bez těchto všech rolí by tu teď nebyl ani Čičik v *Mrtvých duších*. Prostě na něj dozrál čas. Hanka mi pak sama přiznala, že si mě napřed na různých rolích zkoušela a formovala. A předloni – po *Všemocném panu Krottovi* – mi řekla, že už jsem nasbíral dost benefit bodů k velkému úkolu. A nakonec to byl právě Čičik.

Skutečně vnímáte, jak pod vedením Hany Burešové rostete s každou další postavou?

Ano. Doufám, že se nikoho nedotknu, ale s Hankou nejhmatatelněji cítím, jak mě jako herce pořád tvaruje, vede a objevuje ve mně nové možnosti. A to všechno velmi

promyšleně. Teď už si spolu rozumíme tak, že nemusíme skoro ani mluvit o tom, jak budeme pracovat. Věřím jí absolutně, protože moc dobře ví, kam moji postavu vede a jak ji chce vystavět. Líbí se mně, že je Hanka pokaždé naprosto odevzdaná autorovi a inscenačnímu stylu. A po hercích vyžaduje, aby jej přesně plnili. Všechno proto šlape jak výborně seřízené hodinky.

Jednou z vašich velkých příležitostí z poslední doby je i postava Prvního žoldněře v hudební komedii *Těžká Barbora*. Přiznal jste, že je pro vás zvláštní už jen tím, že je to vaše jediná hlavní role, u které odpočíváte...

Ano, tak to vnímám. Asi je to i autorským přínosem, bez kterého by nebylo možné tu předem dohodnutou koncepci naplnit. Za tuhle možnost se autorsky s velmi volnou rukou vyjádřit jsem Stanu Slovákovi a kolektivu vděčný. Je to pro mě radostné hraní. Jsem klidný, uvolněný a vím, že když se cokoli stane, je na mně a Jirkovi Resslerovi, abychom to nakopli zpátky. Prostě si obleču frak, vejdu na jeviště a vlastně si jen tak povídám s Jirkou a s diváky. Odpočívám si už jen u toho, jak mě napadají fóry, a nemusím je třeba ani říct nahlas. Občas se v improvizaci sice pustím na hodně tenký led a nevyjde to, ale aspoň si řeknu: Nevadí, zkusil jsem to, o co jde. A to nemluví o tom, že si beztravně můžu dělat legraci z toho, že si hraju na Wericha.

S kolegou Jiřím Resslererem jste si pro inscenaci sami vymýšleli dialogy do forbín. Pracuje se vám na jevišti dobře ve dvojici?

Mám to rád. Dřív už na škole a potom i v začátku našeho angažmá v Městském divadle Brno jsme se takto často na jevišti potkávali s Jarkou Matějkou. A teď s Jirkou si už taky rozumíme tak, že hraní s ním je pro mě čistá radost. Cítím, jak s každou reprízou si představení víc a víc „sedá“. S Jirkou jsme si totiž na sebe museli celkem dlouho zvykat a poznávat se. Herecky i lidsky. Jirka je hodně pohotový, dobrý improvizátor, umí pointovat situace, rychle ho napadají fóry a to mě baví. Zároveň má velký cit na to, jak jsou rozděleny role z hlediska jejich vzájemného vztahu. Je to moc dobrý partner.

Se zmíněným Jaroslavem Matějkou po boku jste se na jevišti často pouštěli i do improvizací. Improvizujete rád?

Ze své přirozenosti moc velký improvizátor nejsem, nevěřím si na to, ale baví mě to. Třeba Jarda Matějka má rád bezuzdnou improvizaci. Ví, že má před sebou hodinový program a nemá nachystané jediné slovo. Tak to já nedokážu. I když mi kolegové často říkají, že na jevišti zlobím. Všechno ale vyplývá z momentálních impulzů, které vychází z pevně nazkoušeného tvaru. Když vím kudy kam, mám všecko připravené, pak můžu ten tvar opustit a hrát si s ním. Teď vzniká v Brně nový autorský projekt s názvem *Re-kabaret*, který bude pravidelně uvádět Divadlo Bolka Polívky. Vystupoval jsem hned v jeho prvním dílu, kde jsme měli s Jirkou Resslererem svoje autorské výstupy. Domluvili jsme se s ředitelem Ondřejem Chalupským, že bychom tam postupně mívali i svoji vlastní pravidelnou rubriku.

Čeho by se týkala?

Rád bych něco ve stylu politické satiry. Politika mě totiž hodně zajímá. A jestli se má kdo dnes nějak pokoušet o politickou satiru, tak jedině velmi nekorektně. Podobně, jako to třeba dělá Tonda Blaník. Ten je samozřejmě nedostižný, ale i tak bych to rád zkusil. Navíc kabaret je úplně jiný žánr.

S Jaroslavem Matějkou jako Čičikov v *Mrtvých duších*, rok 2014, režie Hana Burešová

V divadle jste už byl spoluautorem několika her. Naplňuje vás autorsky se realizovat?

Tak určitě. Píšu i scénky na vyhlašování ankety *Křídla* u nás v divadle, byl jsem jedním z autorů *Cabaretu jako Brno*, napsal nebo spolupracoval jsem na textu tří uvedených divadelních her, píšu si do šuplíku sitcomové scénáře, stand-up comedy a podobně. Teď jsem pomáhal psát skeč Vojtovi Blahutovi do *Re-kabaretu*. Kdybych měl víc času, bavilo by mě se tomu věnovat víc. Ale nechtěl bych se zase stát otrokem, že každý týden musím napsat osm dílů seriálu *Ulice*.

V muzikálu *Donaha!* nebo v *Těžké Barboře* také zpíváte, například známý hit *Život je jen náhoda*. Věříte si už při zpěvu víc než v začátcích, kdy jste říkal, že nejste typ pro hudební divadlo?

To fakt nejsem, vždyť se na mě podívejte! Je pravda, že ze zpěvu mám už od dětství trauma. Paní učitelka ze základní školy mně totiž asi ve čtvrté třídě řekla, ať radši nikdy nezpívám. Od té doby jsem to nezkoušel ani třeba s kamarády u táboráku. Ale musím přiznat, že teď už jsem klidnější a smírjuji se s tím. Už nejsem hysterický z toho, že musím na jevišti zpívat. *Těžká Barbora* a muzikál *Donaha!* mě už dostatečně vycvičily. Zase tak nic moc se přece nestane, když člověk jeden dva tóny netrefí, ne? Ale pořád platí, že hudební divadlo se mnou komunikuje jen obtížně a je to oboustranné. Rozhodně bych nemohl zpívat třeba velkou muzikálovou roli. Ale to mi naštěstí ani nikdo nenabízí.

Je Čičikov z Gogolových *Mrtvých duší*, za kterého jste získal Cenu Thálie, vaší dosud nejtěžší divadelní rolí?

Je. Už od začátku zkoušení jsem se s ní hodně pral. Role má totiž dost vrstev, mezi kterými herec musí přepínat v rychlých střizích. Jednou ztvárňuji příběh samotného Čičikova, jindy komunikuji s diváky vnitřním hlasem postavy, pak slovy Gogola komentuji samotnou postavu i děj hry a někdy k celé věci zaujímám osobní stanovisko. A nejdůležitější při tom všem je zvládat právě všechny tyto střihy ve vteřině. A když už jsem se naučil jednotlivým střihům, bylo na řadě to všechno sladit do jednotného organického celku. Takových rolí, jako je Čičikov, herec za život moc nepotká. Tak jsem za tu příležitost vděčný.

Čičikov je svým vyzněním nejednoznačná figura. Jak vidíte jeho charakter?

Čičikov je hajzl. A ač je vlastně groteskně roztomilý, nechtěl bych se v životě s takovým člověkem potkat, protože by mě utáhl na vařené nudli stejně jako ony statkáře v *Mrtvých duších*. Ale možná je něco z něj i ve mně. Sám Gogol o tom v románu říká: Nesudte ho a mějte ho rádi, protože možná v každém z vás je kousek Čičikova. A já Gogolovi věřím.

Změnilo se pro vás něco po zisku dvou prestižních hereckých ocenění – Ceně Alfréda Radoka a Ceně Thálie?

Nic zásadního se nestalo. Je pěkné, že potkáte na ulici lidi a oni vám gratulují. Je fajn, že se začaly víc ozývat castingovky nebo rovnou produkční týmy. Víte, kamera si

mě zatím moc neoblíbila a já jsem proto vděčný za každou šanci. A teď jich, ač malých, přichází víc a víc, což je příjemné. Ale v osobním životě se nic nemění.

Novináři se herců často ptají, jakou mají vysněnou roli. Je ale nějaká, kterou byste si nikdy nechtěl zahrát?

Nemám rád takové ty molièrovské a shakespeareovské rezonéry. Postavy, které jen chodí po jevišti a zastávají obecně platné morální zásady. To je peklo, s tím nejde nic dělat! Hrál jsem takhle jednou jedinkrát Kleanta v *Tartuffovi* a vůbec jsem nevěděl, co si s tím počít. Naštěstí mě jinak ale takové postavy míjí. Je ale pravda, že například rolí sluhů už bylo hodně. Nestěžuji si, jsou to role divácky vděčné, protože sluha baví a vždycky tak trochu slízne smetanu, ale když jich přijde moc za sebou, hrozí vám, že si na ně vytvoříte jednotnou škatulku. Je to jeden typ vychytralého, vtipného glosátora, který trochu shazuje svého pána. A mě potkali teď tři podobní za dva roky. V inscenacích *Tři v tom* a ve *Zkrocení zlé ženy* to navíc byly podobné typy v podobných aranžmá, takže se mně potom pletly i texty! Tak jsme si dělali legraci, že si brzo budeme moct dát u šaten na dveře cedulky: Viktor Skála – král, Michal Isteník – sluha.

Myslím, že to nehrozí, protože váš herecký rejstřík zahrnuje dost široké spektrum od sluhů přes tragické figury až po komické role. Ve kterém charakteru je vám nejlíp?

Jsem rád za tu pestrost. Čím delší dobu se mi totiž povede držet nůžky hereckých typů co nejlíp rozevřené, tím

víc různorodé práce mě bude potkávat. Na škole jsem si třeba nemyslel, že bych se uplatnil jako komik. A stalo se. Takže jsem zvědavý na všechno, co přijde.

Jednou z takových výzev pro vás bude na začátku roku 2016 vůbec první hostování v Praze. Režisérka Hana Burešová vás pro Divadlo v Dlouhé oslovila na titulní roli Gončarova Oblomova. Co to pro vás znamená?

Jsem zvědavý, jak se tam budu cítit a moc se na to těším. S Hankou bych šel úplně do všeho! Oblomova připravuje tradičně ve vlastní dramatinizaci se Štěpánem Otčenáškem, takže přijdou určitě zase s pečlivě promyšlenou koncepcí. A opět s plánem zkusit si v práci se mnou něco, co by nás mohlo posunout o skok dál. Oblomov je pro mě, energický a extrovertní herecký typ, vlastně velký protiúkol. A navíc je mi ruská dramatika a literatura vůbec hodně blízká. Však se na mě podívejte – já jsem v podstatě Rus!

Neláká vás zkusit v Praze obstát víc?

To ne, protože s rodinou jsme usazení na Moravě. Navíc v Praze jsem se nikdy necítil moc dobře. Je to pro mě příliš velké a chaotické město a mně se z Brna prostě nechce. Bude mi stačit, když mi třeba Standa Moša dovolí, že si v Praze můžu v budoucnu ještě někdy aspoň zahostovat. Nikdy jsem se nikam netlačil. Věřím tomu, že jestli má něco přijít, tak to přijde.

S Pavlem Kunertem jako Andrej Prozorov ve *Třech sestřích*, rok 2009, režie Stanislav Moša

Jako Šprýmař v *Síle zvyku*, rok 2009, režie Hana Burešová

Je pravda, že jste vysloveným prototypem antihvězdy. Nejste přehnaně ambiciózní, nemáte ostré lokty, kterými se za každou cenu derete do popředí. Čím to je, že vás sláva přesto vždycky dostihne?

Neřekl bych, že nejsem ambiciózní. Kdo mě zná, tak ví, že jsem velmi houževnatý a ambiciózní, když mě nějaký projekt osloví. Ale nijak extra si neužívám mediální pozornost, což je věta, která zní vždycky jako pozérská floskule. Ovšem jakápak je to mediální pozornost, nejsem přece jenom Brad Pitt! Měřítka lokální hvězdy Brna-střed mi přijde směšné. Jen si teď poslední dobou všímám toho, že když někde třeba stojím na pívě, tak se po mně lidi víc dívají a mluví o mně.

A jak se s takovou pozorností vyrovnáváte?

Musím se trochu víc hlídat, jak se chovám a co říkám. Ale to je vlastně jen taková drobnost. Už jsem si celkově zvykl, že k naší profesi nějaká pozornost prostě patří. Ale hlavně doufám, že uvnitř jsem se nijak nezměnil. Což by samozřejmě museli říct hlavně moji kamarádi a kolegové. Mám na ně myslím štěstí a věřím, že kdybych začal nějak blbnout, hodně rychle by mě dostali zase zpátky na zem.

Co je pro vás vlastně měřítkem úspěchu? Ohlasy diváků, recenze od kritiků, názory kolegů?

Divácký ohlas je nádherný, ale jako v každé profesi jde hlavně o pocit seberealizace a spokojenosti s vlastní odve-

denou prací. A pak samozřejmě i o názor lidí, na které dám. Když mi třeba Honza Šotkovský nebo Lukáš Rieger řeknou, že je to blbý, tak to zabolí.

Jak moc vás změnila rodina a narození syna?

Věřil jsem si navzdory tvrzení ostatních kamarádů, když říkali, že s narozením dítěte se kompletně všechno změní. A nakonec jsem snad ještě horší než oni. Stal se ze mě úplně hysterický táta! Jsem úzkostný, bojím se, víc věci dopředu promyslím, dojímám se u kde čeho. Naposledy jsem se rozbrečel třeba u filmu *Noc v muzeu* s Benem Stillerelem. Tak to už je myslím trochu moc! Já snad úplně pozbyl testosteron.

S rodinou jste se přestěhovali do domku v Rajhradě. Co se tím pro vás změnilo?

V zásadě všechno. Je to setsakra rozdíl bydlet ve vlastním domku a v bytě v pronájmu. Věcho si najednou víc všímáte a vážíte. Možná až úzkostlivě. Ale zároveň plánujete a to já rád. Využívám každou volnou chvíli, abych mohl být doma. I když nejsem v Brně autem a mám třeba jen tři hodiny času, vyrazím vlakem mezi zkouškou a večerním představením domů. I to mi za to stojí. Zajít si na dvě hodinky s malým na houpačky a jen tak si vypnout. Chtěli jsme se přestěhovat do domku hlavně kvůli malému, aby nevyrůstal v bytě. Oba s Majkou jsme totiž nevyrůstali v bytě, tak jsme to stejné chtěli dopřát i Matějovi. Zkrátka návrat ke kořenům. A my se mu nebránili.

Dá se už vyzozorovat, po kom Matěj je?

Teď je zrovna ve fázi, kdy ho baví úplně všechno. A je neuvěřitelné to pozorovat. Miluje hru na klavír, Arnolda Schwarzeneggera a zpěv Gilberta Bécauda. Toho jsme mu pouštěli, ještě když byl v bříšku, tak si to asi zapamatoval. A jakmile se ozve písnička *Nathalie*, tak se hned rozchechtá a je spokojený. Na tuhle písničku dokonce už i tančí. Což mám radost, protože mně ji pouštěl můj taťka na desce, když jsem byl malý.

Jak s rodinou ideálně odpočíváte?

Nejradši doma. Hrajeme si s prckem, pak ho dáme spát a sedneme si s Majkou jen tak na zahradě, povídáme si, otevřeme láhev vína, něco si ugrilujeme... Máme u domu taky zahrádku a skleník, kde jsem si zasadil rajčata, papriky, jahody, ostružiny nebo maliny. Zrovna předevčirem jsem ho celý vyplel. To bylo naprosto boží! U toho teď asi relaxuju nejvíc. To úplně zapomínám na divadlo. Jednou jsem takhle kvůli tomu přijel i pozdě na zkoušku! Budeme teď ještě zvelebovat náš zahradní domek, takže s tím vším mám velké plány.

Kdysi jste tvrdil, že po třicítce snad už konečně dospějete. Od té doby uplynuly dva roky, tak stalo se?

Stalo. Opravdu jsem po třicítce úplně programově dospěl. Když mi bylo třicet, tak jsem se seznámil s Majkou. A tím pádem mi nezbylo nic jiného, protože jeden z nás

dvou dospělý být prostě musí. Ale vážně. Třicítka pro mě byla zlom. Člověka už taky začíná něco bolet, už se zamyslí, které jídlo si dá, aby mu nebylo těžko, zjišťují, že se začínám rozhodovat, kudy půjdu – jestli kratší cestou po schodech nebo to radši obejdu. Možná je to i tloušťkou, těžko říct. Zkrátka, ve třiceti se ze mě stal starej, unavenej a lenivej hypochondr.

Jste téměř pořád dobře naladěný. Co vás dovede spolehlivě rozčílit?

Hodně věcí. Zaručeně vždycky se naštvu u sledování zpráv. Jsem totiž závislý na informacích. Je to se mnou někdy peklo, protože mám pořád v ruce mobil nebo noviny a sleduji aktuální zprávy. Jinak je pravda, že se nerad hádám. Jsem poměrně splachovací, hodně snesu a dlouho v sobě všechno dusím. Ale jak se to pak naskládá, bouchne to a odnese to bohužel někdo, kdo si to vůbec nezaslouží.

Máte dům, zplodil jste syna, nějaký strom určitě brzo taky zasadíte, jste v angažmá ve velkém brněnském divadle, kde hrajete hlavní role, získal jste prestižní herecké ceny. Ptáte se někdy sám sebe, kam ještě dál?

Strom už jsem zasadil, dům jsem koupil, ale snad se to taky počítá. Kam ještě dál? V ničem nepolevit, syna vychovat, rodinu zabezpečit, mít se čemu smát, být zdrav... Není toho málo.

S Rastislavem Gajdošem jako Pankrác Rosický ve *Splašených nůžkách*, rok 2015, režie Mikoláš Tyc

